

ΤΑ ΧΑΝΙΑ

προκυπτουσών περιστάσεων είναι παράνομος, και μένει τοιαύτη οιαδήποτε και αν είναι η πρόθεσις του διαπραχθέντος αυτήν. Ὁ αποσφραγιστὴς δύναται νὰ ἐξυπηρετήτῃ καὶ σπουδαίως τὰ συμφέροντα τοῦ παραλήπτου. Δύναται ὅμως καὶ νὰ ἀπατηθῆ, καὶ ἐκτίθεται τότε εἰς τὸν κίνδυνον δικαστικῆς αγωγῆς. Ἄλλως δὲ μὴ λησμονεῖτε πόσον ἱερὸν πρέπει νὰ θεωρηθῆ τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν. Αἱ εἰς αὐτὸ ἐξαιρέσεις δὲν εἶναι δεκταὶ παρ' ὅταν προβλέπονται ρητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ ἐρείδονται ἐπὶ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τῆς νομοθεσίας. Τίς ὁ νόμος; ἢ ποία ἡ ἀρχή, ἐφ' ἣν δύναται νὰ βεβαιωθῆ τὸ δικαίωμα τοῦ πρώτου τερῆτος, διὰ τὴν ἀποσφραγίσῃ μίαν ἐπιστολήν μὴ προσωρισμένην δι' αὐτόν; Ἐάν τὴν ἀποσφραγίσῃ, τὸ κάμνει ὑπ' εὐθύνην του: 1) Διότι ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν παραλήπτην, καὶ 2) Διότι νομίζει ὅτι ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα αὐτοῦ. Μεταξὺ ὅμως ἐνγλίκων ἀνθρώπων καὶ σώας ἐχόντων τὰς φρένας οὐδεμίαν νομοθεσίαν θεωρεῖ τοῦς λόγους τούτους ὡς ἱκανοὺς, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ δικαίωμα διηγεκοῦς ἐπεμβάσεως εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων. Διότι, ἐννοεῖτε κάλλιστα ὅτι ἐδῶ δὲν ὑπάρχει οὐδὲν ὄριον, καὶ ὅτι πάντοτε δύναται τις νὰ διωχθῆ: 1) ὅτι ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν παραλήπτην, καὶ 2) ὅτι ἐνόμιζεν, ὅτι ἀποσφραγίσων τὴν ἐπιστολήν του ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα αὐτοῦ. Ἐάν λοιπὸν παραδεχθῶμεν τὴν αἰτιολογίαν ταύτην, νομιμοποιούμεν τὸ αὐθαίρετον, καὶ καταστρέφομεν ἄρδην ὅλην τὴν θεωρίαν τοῦ ἀπορρήτου τῶν ἐπιστολῶν!

Τὸ συμπέρασμα ἡμῶν εἶναι ὅτι ἡ ἀποσφραγίσις ἐπιστολῆς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς νόμιμος, ὅταν ὁ ἀποσφραγιστὴς παρουσιάσῃ τὴν ρηθείσαν δικαιολογίαν, καὶ ὅτι τὸ περὶ τοῦ παραλήπτου ἐνδιαφέρον αὐτοῦ καὶ ἡ καλὴ αὐτοῦ πρόθεσις μόνον ὡς ἐλαφρυντικαὶ περιστάσεις δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν, οὐχὶ ὅμως καὶ ὡς νομιμοποιούσαι παράνομον ἀποσφραγίσιν. Ἄς σκεφθῶσι λοιπὸν οἱ φίλοι τῶν ἐπεμβάσεων ἐν ταῖς ὑποθέσεσι τρίτων τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν ἐκτίθενται.

Ἐξητάσαμεν σπουδαῖον καὶ γενικὸν ἐνδιαφέροντα νομικὸν καὶ κοινωνικὸν ζήτημα, οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἀποκλειστικὴν ἔποψιν τοιαύτης ἢ τοιαύτης μερικῆς νομοθεσίας, ἀλλ' ὑπὸ τὴν γενικὴν ἔποψιν τοῦ φυσικοῦ δικαίου. γινώριζετε δ' ὅτι ἀποκαλοῦσιν οὕτω τὸ σύνολον τῶν ἰδεῶν καὶ θεσμῶν, τῶν κοινῶν εἰς διαφόρους λαοὺς, ζῶντας ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ αὐτοῦ περίπου πολιτισμοῦ καὶ τῶν αὐτῶν ἡθῶν. Τοιοῦτοι εἶναι οἱ διάφοροι χριστιανικοὶ λαοὶ τῆς γηραιᾶς Εὐρώπης, καὶ αὐτοὺς θεωροῦσα πρακτικὴν νὰ λάβω ὑπ' ἄψιν, ὑποδείξας ἐνιαχοῦ τὰς διαφόρους ρητάς καθιερώσεις τῶν ἀρχῶν τοῦ φυσικοῦ δικαίου. Θέλω δὲ θεωρήσει ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς διαλέξεως ταύτης ἐξεπληρώθη ἱκανῶς, ἐάν κατόρθωσα νὰ ἐκθέσω ἡμῖν σαφῶς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸν γενικὸν κανόνα τοῦ ἀπορρήτου τῶν ἐπιστολῶν, τὰς διαφόρους συνεπείας, καὶ ἡ παραβίασις αὐτοῦ δύναται νὰ ἔχη, ὡς καὶ τὰς διαφόρους εἰς αὐτὸν νομίμως ἐξαιρέσεις. καταδείξας μὲν ἀφ' ἐνός ὅτι ὀφείλομεν νὰ σεβώμεθα ὡς ἱερὸν τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν, μὴ παρα-